

MINISTERUL CULTURII AL REPUBLICII MOLDOVA
MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII AL REPUBLICII MOLDOVA
ACADEMIA DE MUZICĂ, TEATRU ȘI ARTE PLASTICE
ȘCOALA DOCTORALĂ *STUDIUL ARTELOR ȘI CULTUROLOGIE*

APROB:

Doctor în studiul artelor,
Profesor universitar
Svetlana BADRAJAN
Director Școală doctorală *Studiul*
artelor și culturologie

APROB:

Doctor în studiul artelor,
Profesor universitar
Tatiana BEREZOVICOVA
Președinte al Consiliului Științific al
AMTAP
Proces verbal nr. 8 din 08.05.2025

CURRICULUM
la disciplina

**METODE ȘI PRINCIPII DE ANALIZĂ
INTERPRETATIVĂ**

Ciclul III de studii universitare (Doctorat)

Domeniul de formare profesională:	653. Artă muzicală
Programul de studiu:	653.01 Muzicologie (creație)
Forma de învățământ:	(cu frecvență/ cu frecvență redusă)

Autor:

Victoria Tcacenco,
Prof.univ. dr,

(semnătura)

CHIȘINĂU 2025

CUPRINS

I.	Preliminarii	2
II.	Repere conceptuale	2
III.	Competențe generale ale disciplinei	2
IV.	Competențe specifice ale disciplinei	3
V.	Administrarea disciplinei	4
VI.	Planul tematic și repartizarea orelor	4
VII.	Obiectivele de referință și unități tematice	4
VIII.	Organizarea lucrului individual al doctorandului	5
IX.	Evaluarea disciplinei	5
X.	Bibliografie	5

I. PRELIMINARII

Scopul cursului: aprofundarea cunoștințelor teoretice și aptitudinilor practice de analiză interpretativă acumulate la ciclurile anterioare (Licență și Master) precum și spre dezvoltarea capacităților de evaluare de sinestătoare a analizei interpretative a creațiilor muzicale prezentate atât într-o formă notografică, cât și în realizările audio sau video.

Sarcinile de bază ale cursului:

- formarea aptitudinilor de analiză a celor mai importante componente ale limbajului muzical, cum ar fi: melodie, armonie, factură, tempo, articulație, agogică, dinamică etc.
- dezvoltarea capacităților de realizare a unei analize comparative pe baza diferitori tratări ale creației muzicale selectate.
- dezvoltarea capacităților de sinteză a tuturor mijloacelor muzicale de expresivitate privite atât sub aspect analitic, cât și cel interpretativ.

II. REPERE CONCEPTUALE

Teoria și istoria artei interpretative reprezintă o parte inalienabilă a studiilor doctorale la specialitate *Muzicologie (Creație)*. Această disciplină se orientează spre cercetarea artei muzicale privite sub aspect interpretativ. Cunoașterea istoriei și teoriei artei interpretative, abtitudinea de a analiza profund și complex toate aspectele ce țin de interpretare muzicală, posedarea aparatului terminologic respectiv, înțelegerea perfectă a particularităților stilistice a opusului studiat/interpretat, și alte aspecte se încadrează perfect în predarea disciplinei vizate.

Pe baza cercetării aspectelor ce țin de limbajul muzical (melodie, armonie, ritm, factură, specificul timbral etc.) doctorandul trebuie să obțină aptitudini de analiză a aspectelor care se află în posesia interpretului (tempou, dinamică, articulație etc.).

Cunoștințele și aptitudinile obținute la lecțiile predate în cadrul disciplinei *Metode și principii de analiză interpretativă* vor fi folosite în realizarea schițelor analitice a tezei de doctor, în activitatea științifică și pedagogică a doctoranzilor, prin urmare consolidând capacitățile lor profesionale.

III. COMPETENȚE GENERALE ALE DISCIPLINEI

Competențe profesionale:

CP1. Acumularea cunoștințelor din domeniul teoriei și istoriei artei interpretative.

CP2. Selectarea metodelor adecvate pentru realizarea schițelor analitice pe baza creațiilor incluse în teză de doctor ca material de cercetare.

CP3. Aplicarea instrumentelor TIC în procesul de căutare a surselor necesare, de realizare a materialelor analitice, de pregătire a referatelor etc.

CP4. Aplicarea aparatului terminologic ce corespunde profilului disciplinei. Lărgirea cunoștințelor în acest domeniu.

CP5. Valorificarea propriilor cunoștințe și aptitudini în realizarea schițelor analitice proprii.

CP6. Utilizarea materialelor elaborate în cadrul cursului pentru articole științifice și teza de doctor.

Competențe transversale:

CT1. Proiectarea, organizarea și desfășurarea procesului de cercetare, aplicând cunoștințele și abilitățile acumulate în cadrul studiilor anterioare.

CT2. Aplicarea deprinderilor de activitate eficientă de sine stătătoare în scopul autoperfecționării și adaptabilității la cerințele pieței muncii.

CT3. Autoevaluarea obiectivă și identificarea oportunităților de formare continuă pe tot parcursul vieții.

IV. COMPETENȚE SPECIFICE ALE DISCIPLINEI

Prin studierea disciplinei studenții doctoranzi vor fi capabili la nivel de:

1. Cunoaștere și înțelegere:

- să fundamenteze cele mai importante elemente ale mijloacelor muzicale – atât componistice, cât și interpretative;
- să conștientizeze caracteristicile de bază ale creațiilor interpretate privite în contextul unei analize comparative;
- să dezvolte capacitățile de integrare a tuturor cunoștințelor în cadrul unui concept sintetic bine echilibrat și logic.

2. Aplicare:

- să dezvolte capacitățile de lucru cu materialul muzical necunoscut, inclusiv creația componistică contemporană;
- să aplice în practică a cunoștințelor obținute în procesul de analiză interpretativă;
- să perfecționeze atitudinii critice față de interpretările realizate de diferiți interpreți, argumentarea punctelor forte și punctelor slabe ale acestora

3. Integrare:

- Să utilizeze metodele științifice elaborate în muzicologia universală în procesul scrierii tezelor de doctorat;
- Să utilizeze cunoștințele acumulate din examinarea diferitelor concepte științifice pentru interpretarea și aprecierea corectă a fenomenelor examinate în teze;
- Să integreze cunoștințele teoretice în domeniul metodologiei și istoriei muzicologiei cu abilitățile practice de analiză a operelor muzicale.

V. ADMINISTRAREA DISCIPLINEI:

Cursul este destinat studenților din cadrul doctoratului profesional la specialitatea *Muzicologie*. Cursul are un aspect aplicativ bine conturat, și se bazează pe un ciclu de lucrări practice, fiecare fiind dedicat unui aspect de studiere în cadrul cursului. Fiecare schiță analitică acoperă o parte din analiza interpretativă integrantă, iar spre sfârșitul cursului doctorandul trebuie să aibă un referat, al cărui conținut acoperă cele mai importante mijloace muzicale și interpretative ale unei creații selectate în conformitate cu specializarea și tematica tezei de doctor, cu includerea elementelor de analiză comparativă și formularea conceptului propriu de interpretare.

Studii cu frecvență

Denumirea disciplinei în planul de învățământ	Anul de studii	Total ore	Inclusiv ore		Numărul de ore pe săptămână	Forma de evaluare	Nr. credite
			Contact direct	Studii individuale			
Metode și principii de analiză interpretativă	I	180	30	150	2	Examen (susținerea referatului)	6

Studii cu frecvență redusă

Denumirea disciplinei în planul de învățământ	Anul de studii	Total ore	Inclusiv ore		Numărul de ore pe săptămână	Forma de evaluare	Nr. credite
			Contact direct	Studii individuale			
Metode și principii de analiză interpretativă	I	180	8	172	2	Examen (susținerea referatului)	6

VI. PLANUL TEMATIC ȘI REPARTIZAREA ORELOR:

Nr.	Teme	Numărul de ore		
		P	S	Total
1.	Mijloacele muzicale specifice: melodie, armonie, factură	2		2
2.	Mijloacele muzicale nespecifice: ritm, agogică, articulație	2		2
3.	Mijloacele muzicale nespecifice: dinamică, timbru	2	2	4
4.	Analiza comparativă sincronică: metode și principii	2	2	4

5.	Analiza comparativă diacronică: metode și principii	2	2	4
6.	Sintetizarea materialelor schițelor analitice	2	2	4
7.	Prezentarea și susținerea referatelor	2	4	6
8.	Lucrarea scrisă la examen	2	2	4

VII. OBIECTIVELE DE REFERINȚĂ ȘI UNITĂȚI TEMATICE

Conținutul cursului	Obiectivele de referință
<u>Tema 1. Mijloacele muzicale specifice: melodie, armonie, factură</u>	În rezultatul abordării temelor nr. 1-3 doctorandul trebuie să obțină următoarele cunoștințe și abilități: <i>să cunoască bazele teoretice referitor la mijloacele studiate;</i> <i>să aplice cunoștințe dobândite în procesul de analiză a mijloacelor respective de expresivitate muzicală;</i>
<u>Tema 2. Mijloacele muzicale nespecifice: ritm, agogică, articulație</u>	
<u>Tema 3. Mijloacele muzicale nespecifice: dinamică, timbru</u>	
<u>Tema 4. Analiza comparativă sincronică: metode și principii</u>	Se realizează o analiză comparativă a trei versiuni interpretative a creației muzicale selectate care aparțin aceiași perioade istorice;
<u>Tema 5. Analiza comparativă diacronică: metode și principii</u>	Se realizează o analiză comparativă a trei versiuni interpretative a creației muzicale din epoca clasicismului, romantismului, sau din prima jumătate a sec. al XX-lea care aparțin perioadelor diferite de timp în vederea evidențierii evoluției stilului interpretativ;
<u>Tema 6. Sintetizarea materialelor schițelor analitice</u>	Se realizează integrarea datelor într-un referat dedicat creației vizate
<u>Tema 7. Prezentarea și susținerea referatelor</u>	Se organizează susținerea publică a referatelor cu dezbateri pe marginea lor;
<u>Tema 8. Lucrarea scrisă la examen</u>	Se realizează o analiză interpretativă a unei creații necunoscute la prima vedere în clasă;

VIII. ORGANIZAREA LUCRULUI INDIVIDUAL AL STUDENTULUI-DOCTORAND

Doctorandul își face cunoștință cu materialul ales pentru analiză și beneficiază de consultațiile individuale a profesorului privind analiza creațiilor selectate. La fel acesta studiază literatura de profil – atât recomandată de profesor, cât și găsită în diferite surse online și offline.

Tematica referatelor este orientată în întregime la conținutul cursului, fiind adaptată la fiecare specializare a doctoranzilor: *pian, ansamblu cameral, instrumente cu coarde, instrumente aerofone și de percuție, instrumente de jazz, instrumente populare, dirijat coral, dirijat simfonic, canto academic, canto popular, canto estradă, compoziție muzică academică, compoziție muzică ușoară.*

IX. EVALUAREA DISCIPLINEI

Evaluarea finală a cunoștințelor se realizează în 2 forme diferite:

- a. prezentare și susținere a referatului, care integrează toate sarcinile cursului vizat;
- b. realizarea unei lucrări scrise pe baza analizei interpretative a unei creații contemporane necunoscute conform specializării doctoranților;

Criterii de apreciere a cunoștințelor/deprinderilor:

Pentru a obține nota:

- 10** – trebuie să prezinte ambele lucrări realizate calitativ;
- 9** – trebuie să prezinte ambele lucrări realizate calitativ cu niște greșeli minore sau fără folosirea surselor teoretice;
- 8** – trebuie să prezinte ambele lucrări realizate destul de calitativ cu niște omiteri în efectuarea analizei;
- 7/6** – trebuie să prezinte cel puțin o lucrare cu niște omiteri în efectuarea analizei;
- 5** – trebuie să prezinte niște schițe analitice cu volumul mai redus și calitatea redusă a analizei;

X. BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. Anghel I. Orientări, direcții, curenți ale muzicii românești din a doua jumătate a sec. XX. București, 1997.
2. Arta muzicală din Republica Moldova: istorie și modernitate. Chișinău, 2009.
3. Atanasiu C. Repere în istoria dezvoltării artei pianistice. București, 1986.
4. Burlui A. Concepte interpretative în muzica vocală a secolului XX. Iași, 2006.
5. Chailley J. 40.000 ani de muzică. București, 1967.
6. Comes L. Lumea polifoniei, București, 1971.
7. Connor S. Cultura postmodernă. O introducere on teoriile contemporane. București, 1999.
8. Corredor J. M. De vorbă cu Pablo Casals. București, 1964.
9. Cosma L.O. Oedipul enescian. București, 1967.
10. Dicționar de termeni muzicali. București, 2008.
11. Encyclopedie de la Musique, Paris, Ed.Fasquelle, 1961.
12. Firca C.-L. Modernitate și avangardă on muzica românească a anilor 1920-1940. Între avangardă și modernism. București, 1994.
13. Gâscă N. Arta dirijorală. Dirijorul de cor. Chișinău, 1992.
14. Gâscă N. Interpretarea muzicii corale. Iași, 2004.
15. Golea A. Muzica din noaptea timpurilor până on zorile noi, vol.I și II. București, 1990.
16. Grove's dictionary of music and musicians, Londra, Ed.Macmillan
17. Hamza G. Contribuții la interpretarea cvartetului de coarde. București, 1977.
18. Hartog H. European Music in the Twentieth Century, Londra, Ed. Routledge& Kegan Paul, 1957.
19. Hoffman A. George Enescu și estetica interpretării contemporane. În: Muzica nr.10, 1988.
20. Leahu A. Maeștrii claviaturii. București, 1976.
21. Marin C. Arta construcției și interpretării corale. București, 1983
22. Minei I., Pitiș A. Tratat de artă pianistică. București, 1980.
23. Rădulescu M. Violonistica enesciană. București, 1971.
24. The New Oxford History of Music, vol. I – XI , Oxford University Press, 1968 – 1974.
25. Webern A. Calea spre muzica nouă, București, 1988.
26. Алексеев А.Д. Интерпретация музыкальных произведений (на основе анализа искусства выдающихся пианистов XX века). Москва: ГМПИ, 1984.
27. Алексеев А. История фортепианного искусства. Москва, 1988.
28. Алексеев А. Музыкально-исполнительское искусство конца XIX – первой половины XX века. Москва, 1995.

29. Арнонкорт Н. Мои современники Бах, Моцарт, Монтеверди. Москва, 2005.
30. Баранцев А. Мастера игры на кларнете Петербургской – Ленинградской консерватории 1862–1985 гг. Петрозаводск, 1989.
31. Гинзбург Л. История виолончельного искусства. Москва, 1965.
32. Гинзбург Л., Григорьев В. История скрипичного искусства. Москва, 1990.
33. Докшицер Т. Трубач на коне. Москва, 2008.
34. Дмитриевский Г. Хороведение и управление хором. Москва, 1986.
35. Живов В. Исполнительский анализ хорового произведения. Москва, 1987.
36. Лайнсдорф Э. В защиту композитора: Альфа и омега искусства интерпретации. Москва, 1988.
37. Имханицкий М. История баянного и аккордеонного искусства. Москва, 2006.
38. Корыхалова Н. Интерпретация музыки. Ленинград, 1979.
39. Котляров Б. О скрипичной культуре в Молдавии. Кишинев, 1965.
40. Краснощеков В. Вопросы хороведения. Москва, 1969.
41. Левин С. Духовые инструменты в истории музыкальной культуры. Часть 1. Ленинград, 1973. Часть 2. Ленинград, 1983.
42. Мастера игры на духовых инструментах Московской консерватории. Москва, 1979.
43. Мильштейн Я. Вопросы теории и истории исполнительства. Москва, 1983.
44. Музыкальная энциклопедия. Т.1-6. Москва, 1973-1982.
45. Мусин И. Язык дирижерского жеста. Москва, 2006.
46. Назайкинский Е. Звуковой мир музыки. Москва, 1988.
47. Назайкинский Е. Стил и жанр в музыке. Москва, 2003.
48. Назаров И. Основы музыкально-исполнительской техники и методы ее совершенствования. Ленинград, 1969.
49. Нейгауз Г. Об искусстве фортепианной игры. Москва, 1982.
50. Пигров К. Руководство хором. Москва, 1964.
51. Понятовский С. История альтового искусства. Москва, 1980.
52. Рождественский Г. Дирижерская аппликатура. Ленинград, 1974.
53. Самарин В. Хороведение. Москва, 2000.
54. Сапонов М. Искусство импровизации. Москва, 1982.
55. Усов Ю. История зарубежного исполнительства на духовых инструментах. Москва, 1989.
56. Усов Ю. История отечественного исполнительства на духовых инструментах. Москва, 1986.
57. Черных А. Советское духовое инструментальное искусство. Москва, 1989.